

S T R B I K
Z S Ó F I A
A N N A

S Z I L V Á S I
R E A
L I L L A

V I D O V E N Y E C Z
V I K T Ó R I A

K O N Z U L E N S : B A L Á Z S M I H Á L Y

TÉRélmény-élményTÉR

A tanulás tereinek megértéséhez és vizsgálatához szétválasztottuk a tanulás és a tér fogalmát és külön foglalkoztunk velük.

Tér

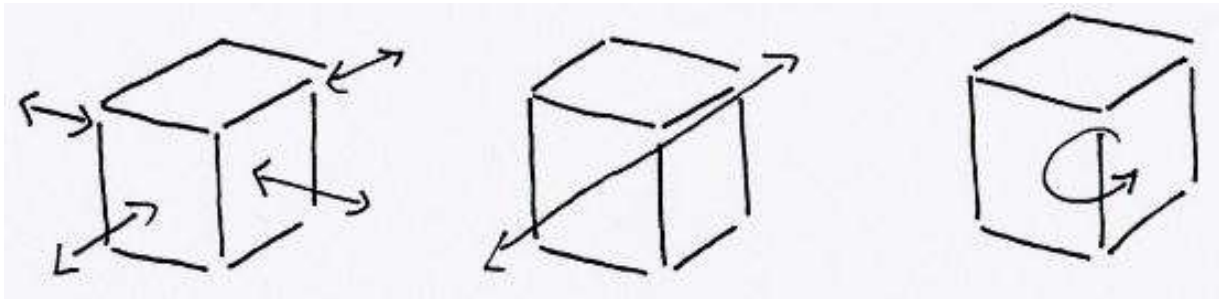
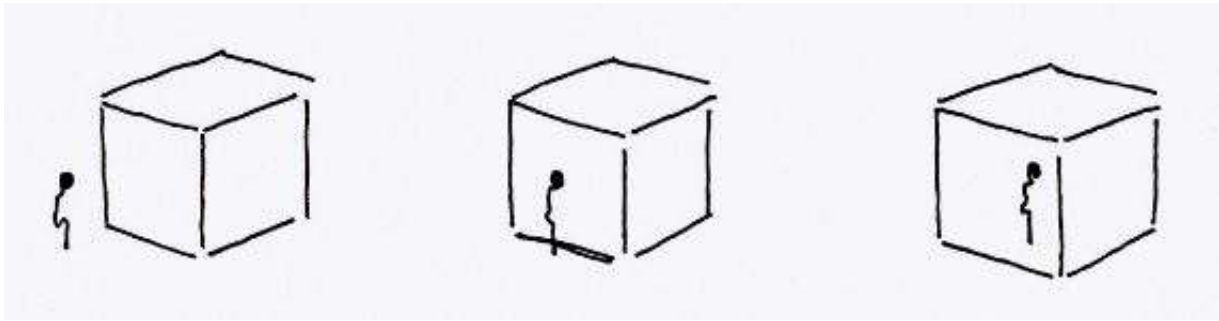
Sokkal többféle tér van körülöttünk, mint gondolnánk. Laikusként első gondolatunk lehet egy köztér vagy egy falakkal határolt helyiség, pedig ennél ez egy sokkal tágabb fogalom. Dolgozatunkban alapvetően kétféle térrel foglalkozunk: az emberi test, és az épített tér.

Az embert mindig terek veszik körül, amiket testhelyzeteik és környezetük változtatásával folyamatosan alakítanak. Séta közben a kar és láb lendítésével minden pillanatban változnak a téri helyzetek, egyfajta dinamikusan örvénylő teret generálunk. Ha várakozunk, emberekkel vagyunk körülvéve, esetleg telefont nyomkodunk, sokkal statikusabb, befelé fordulóbb teret alakítunk ki magunknak, jelezve, hogy a tömeg ellenére ragaszkodunk a privát szféránkhoz. Személyesen tapasztaltuk egy kávézóban ülve, hogy érzékelhetően más fajta tér alakult ki egy mellettünk lévő asztalnál, ahol négyen ültek körben, ezáltal centrális teret alkottak. Ellentétben velünk, ahol ketten ültünk az asztal sarkánál, így egy nyitottabb tér jött létre.

Ez a fogalom itt nem merül ki, tovább tanulmányozható. A test mikro-tereivel is foglalkozunk; egyenes és görnyedt testtartás, ülés, ölelés, zárt vagy nyitott tenyér, szemünk és szemüveg közötti tér, olvasás közben a könyv mögötti tér, számítógépezés közben az asztal alatti tér, amit lábunk mozgásával formálunk, stb.

Az épített tér önmagában egy mesterséges, állandó tér, amit az emberek formálnak, alakítanak. A mi szempontunkból prioritást élvez az, hogy az egyén hol helyezkedik el a térhez képest. Három téri helyzetet vizsgálunk:

- Külső tér: az objektumon kívül, szemlélőként helyezkedik el az ember
- Átmeneti tér: átlép az objektum határán, köztes tér
- Belső tér: az objektumon belül helyezkedik el

Mindegyik külön meghatározó szerepet tölt be, a funkció és használás szempontjából. Más és más érzéseket kelt bennünk. Ha az objektumon kívül állunk, csak elhaladunk mellette, átmegyünk rajta, vagy ha esetleg el is időzünk benne. Mindegyik állapotban különféle érzékszerveinket használjuk, de fontos, hogy nem mindegyiket egyformán és ugyanolyan intenzitással. Ha csak távolról nézzük, a szemünk és képzeletünk működik dominánsan, hiszen látjuk, de nem tapintjuk, nem használjuk, ezért csak elképzelni tudjuk, mi lehet bent. Ha viszont már benne vagyunk, látjuk, érzékeljük, halljuk a belső zajait is, sokkal intenzívebb lesz az egész szituáció. A kettő közötti átmenet pedig összeköti a kint és bent világot és atmoszféráját. Számunkra ez azért jelentős, mert ezáltal, hogy érzelmeket, cselekedeteket váltunk ki az egyénből, sokkal aktívabbak, érdeklődőbbek, fogékonyabbak lesznek az „újjal” szemben, ezért ez is egy útja a tanulásnak.

Tanulás

Kisiskolásként sokszor tettük fel a kérdést bizonyos feladatok kapcsán, hogy „Na de ennek mi értelme van?!”. Az oktatás különféle kulcskompetenciák figyelembevételével folyik egy teljesen átlagos iskolában első osztálytól az érettségiig, és ezek alapján értékelnek.* Ezen

*: 1. anyanyelvi kommunikáció 2. idegen nyelvi kommunikáció 3. matematikai kompetencia 4. természettudományos kompetencia 5. digitális kompetencia 6. hatékony és önálló tanulás 7. szociális és állampolgári kompetencia 8. kezdeményezőképeség és vállalkozói kompetencia 9. esztétikai - művészeti tudatosság és kifejező képesség

képességek fontosak, de vannak még olyan kompetenciák, amik ugyan ennyire, ha nem még inkább fontosabbak az élethez, amit viszont az iskolában nem tanítanak meg. A tehetség felismerhető a kulcskompetenciák szerint való szűrés alapján, azonban önismeret, EQ /érzelmi intelligencia/ nélkül ez nem teljesezhet ki, tudat alatt marad. Ha a tehetség kiteljesedik, akkor magabiztossággal, önbizalommal a többi ember között tudván a helyünket, nem alábecsülve, nem megtörten kezdetünk neki annak a bizonyos „nagybetűs életnek”. A helyzetkezelés, rendszer-szemlélet, problémamegoldás, együttműködés, érdekképviselés, időgazdálkodás, azaz a fontossági sorrend felállításának képessége, szervezőkészség, változások kezelése, emberek irányítása, nem uralása, stb., mind olyan kompetencia ami jó ha egy-egy csapatépítő tréningen felmerül, de nagy hangsúlyt nem kap. Ennél fogva ezek ritka, vagy ritkán felismert képességek. Sokszor a pozitív, motiváló, lelkesítő gondolkodásmód elsajátítása helyett a kevésbé barátságos “számonkérés” vagy “felelés” áll a középpontban. A diák sokszor nem magáért, a tudásért tanul, hanem mert elvárás, de az élmény nélküli “magolást” nem, vagy csak ritkán követi siker.

A személyi kompetenciákat 5 csoportra osztják. Ezek az öntudat, a motiváció, az önszabályozás, a szociális kompetenciák, és az empátia. Ezek olyan kompetenciák, amiknek csírája gyermekkorban természetesen van meg bennünk, de a teljesítményelvű oktatásban nem képes meggyökeresedni.

Az óvodában és az osztályteremben egy általános, az emberi együttéléshez szükséges norma rendszert tanulunk meg, mint többlet, az effektív megtanulandó anyagon túl. Ilyenek az általános együtt élési szabályok, mint hogy nem hangoskodunk, nem zavarjuk a másikat, zsebkendőbe tüsszentünk, stb. Ezek valóban nélkülözhetetlenek higiéniai, szociális, human szempontokból, de ezek nem az egyén saját, kreatív személyiségfejlődéséhez járulnak hozzá. Ezt gyermekkorunkban megtanuljuk, majd felnőve nem csak azért alkalmazkodunk hozzá, mert ezt tanultuk, hanem mert szociálpszichológiailag belénk van kódolva, hogy társas lényként nem akarunk kiszakadni a csoportból. Azonosulunk, hogy befogadjanak, illetve ez inkább fordítva van jelen tudatunkban, hogy amennyiben valamiben különbözünk a normában elvártaktól, szorongunk, rosszul érezzük magunkat.

Köz és egyén

Peter Senge Az ötödik alapelv című könyvében bemutatja a tanuló szervezet fogalmát, és ezzel kialakítja a fogalom mai jelentését is, miszerint ez egy dolgozó közösség, ahol az

egyének folyamatosan bővítik tudásukat és új gondolkodásmódokat sajátítanak el, azáltal, hogy nyitottak a tudásra, motiváltabbak a közös tanulásra is.

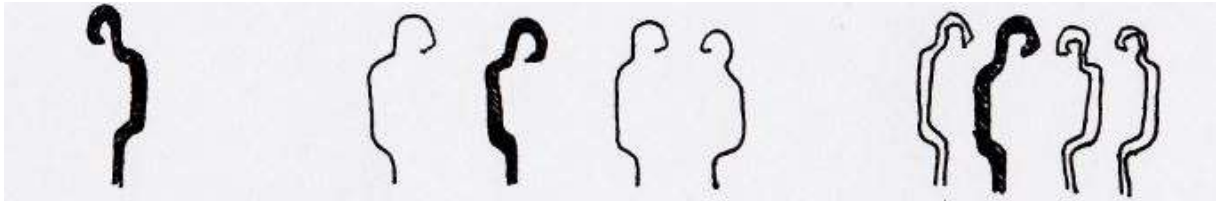
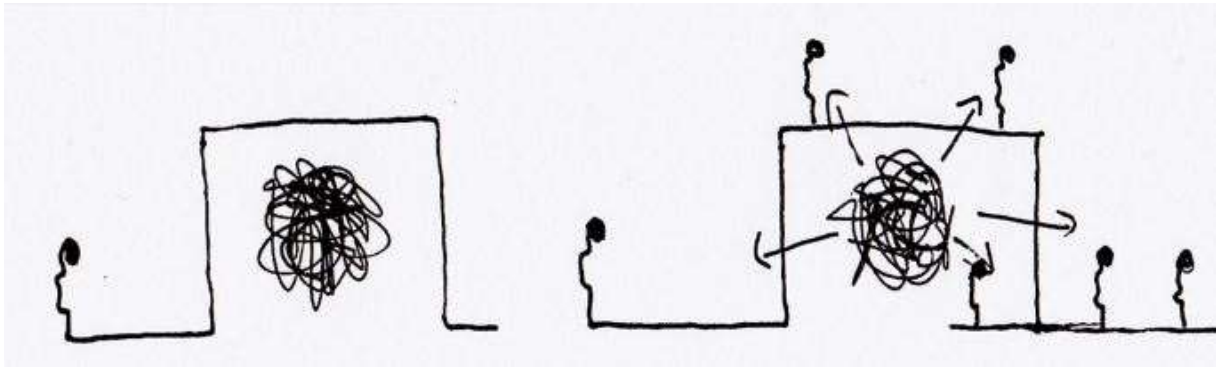
“A szervezet csak a tanulni akaró embereken keresztül fejlődhet, vagyis egyéni tanulás nélkül nem lehetséges szervezeti tanulás. Az egyének tanulásának viszont nem feltétlenül következménye a szervezet tanulása.”

/Peter Senge/

A szülők feladata, gyermekeik kiskorában, a fiziológiai szükségetek kielégítése mellett, hogy minél többet tapasztaltassanak meg gyermekeikkel. Bemutassák a világot, hogy figyelni kell egy kereszteződésben, vigyázzon, hogy ne égessen meg a sütő vagy a vasaló, ne menjen télen vizes fejjel ki a szabadba mert megfázik. Ezek az alap szükségletek a “túléléshez”. Ezeket az ember gyerekként egyedül tanulja, tapasztalja meg.

Az óvoda és az iskola az a hely, ahol gyerekként az ember először szocializálódik, és kapcsolatba lép pedagógusokkal, más szülőkkel, akiktől a szüleinken kívül tanul. Sokkal később realizálódik, jó esetben az egyetemen, hogy mivel mindenki más környezetből, más tapasztalatokkal érkezik, tanulhatunk egymástól, nem csak attól, aki a katedrán áll. Nem csak hogy hasznos egymástól tanulunk, élvezetesebb is, mert ez számonkérés nélküli látószög tágítás. A tervünkben ez nagyon fontos szempont. Az egyén önfejlesztésén túl a közös megismerés, illetve az ismeret átadás lehetőségét is meg akarjuk adni. Perszonális önálló tanulás, kooperatív, vagy csoportos kommunikációval, való tanulás lehetőségét is meg akarjuk teremteni.

“Miközben az élet egyre több területén válik nélkülözhetetlenné az együttműködő teammunka, az iskola világa makacsul atomizálja a tanulókat. Valójában soha nem az az érdekes, hogy mit tudunk, hanem hogy másokkal együtt mit tudunk kihozni magunkból. Az iskolában megszerzett tudást az életben legtöbbször csoporthelyzetben kell alkalmaznunk, éppen ezért egyáltalán nem mindegy, hogy az iskola felkészít-e az ilyen helyzetekre. A felkészítés fontos eleme lehet az ún. szociális kompetenciák fejlesztése, ennek egyik leghatékonyabb eszköze pedig éppen a csoportmunka.” **

A tanulás élmény

"Az érzelmileg intenzív élményt sokkal tovább elraktározzuk, mint amelyikhez nem társulnak érzelmek"

/Freund Tamás/

A tanulás és a hozzá tartozó elemek (környezet, testhelyzetek, hangulat, gondolatok, emberek) kapcsolata olyan helyzeteket, tényeket vonnak maguk után, melyekből az elmúlt évtizedek során sok megállapítást tettek már. Tanulmányainkhoz felhasználunk ezek közül párat és ezek segítségével tudunk alkotni „valamit”, mely otthont ad ezeknek a különleges és egyedi kapcsolatoknak.

A kezdetekhez fontos volt alapul venni a pszichológiát és néhány alkategóriáját, valamint az emberek viselkedését és mozgását ahhoz, hogy tervünk teljes mértékben humánus környezet legyen.

Kutatásaink alapján arra a következtetésre jutottunk, hogy az általunk alkotott tér sokrétű felhasználhatósága lehetővé teszi azt, hogy miközben tanulunk, saját magunk formáljuk a helyet, így komfortérzetünk a maximumon lehet, így magabiztosabbak is vagyunk. Ha egy olyan környezet vesz minket körbe, amit egy kicsit a magunkénak tudhatunk ez a hangulatunkra is ki fog hatni, amiből az következik, hogy a tanulás folyamata nem kényszer, hanem élvezet lesz. Az egyéni igények kielégítése belsőleg indukált állapotokat eredményez, miszerint a flow állapotába kerülhetünk.

„A tökéletes élmény alapja a "flow", vagyis az a jelenség, amikor annyira feloldódunk egy tevékenységben, hogy minden más eltölpül mellette, az élmény maga lesz olyan élvezetes, hogy a tevékenységet bármi áron folytatni akarjuk, pusztán magáért.”

/Csíkszentmihályi Mihály - Flow c. könyvéből/

Ha jól érezzük magunkat az információ bevitelkor az adott tanulási folyamat úgynevezett „élménnyé” válik és ezáltal lép be a kontextus függő emlékezés. Ez azt jelenti, hogy miközben kódoljuk az anyagot az egy emlék lesz, vagyis a kontextust, környezetet, valamint az éppen aktuális érzelmeinket is hozzacsatoljuk, így hatékonyabbak vagyunk és jobban megmarad az információ. Ezt különféle tanulmányok és a pszichológia bizonyítják, hogy feltevésünk megállja a helyét.***

Fontos, hogy ne a számonkérésért tanuljunk, hanem az életért és azért, hogy később a tanult dolgot egy adott pillanatban használni tudjuk. Így ha a tanulás pozitív hatással van ránk, sokkal boldogabban, több lelkesedéssel, külső kényszer nélkül fogunk tanulni.

Az általunk alkotott objektum, teljes mértékben alkalmas erre. Egyaránt kialakíthatóak a közösség és az egyén terei, így lehetőségük nyílik az embereknek megalkotni a saját, motiváló és komfortos környezetüket.

Az is fontos, hogy a tanulás tere, nem csak az iskola és nem feltétlen csak a diákok igénye, ezért alkotásunkat igyekeztünk úgy formálni, hogy az sokféle környezetbe beilleszthető, és mindenki által elérhető legyen.

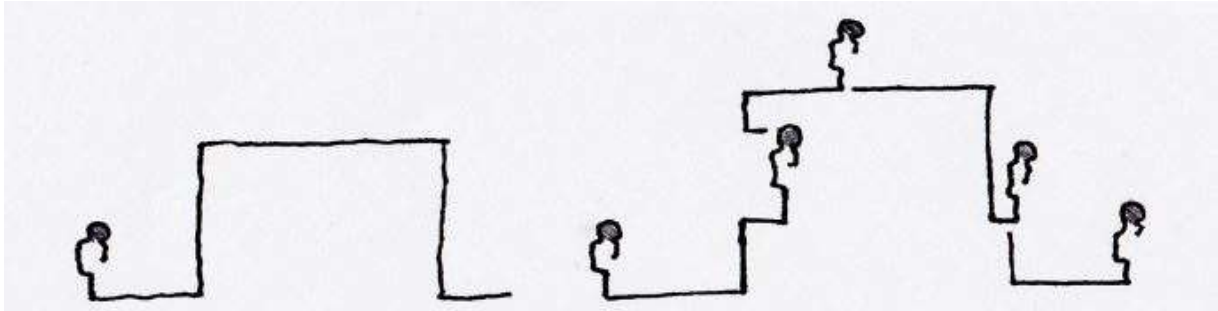
Szabály-szabálytalanság:

Az ember társas lény. Individuumok csoportos együtt éléséből áll a társadalom, ám minden társadalom elengedhetetlen, nélkülözhetetlen feltétele bizonyos szabályok betartása, betartatása. Be kell látnunk, hogy a csoportos együttélés szabályok nélkül nem lehetséges, de az individuum nem egy kizárható tényező, sőt, anélkül a társadalom sem működhet, fejlődhet, alakulhat.

***: Jansen, Harris, Anderson (1971), Overton (1974), Schramke & Bauer (1997)

Az ember, mint építészeti elem

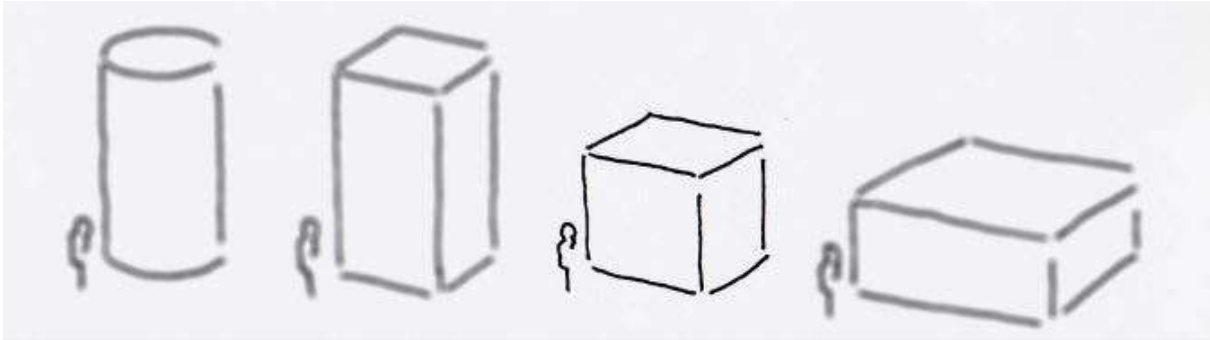
Az általunk alkotott objektum egy letisztult, szabályos, statikus TÉR, mely követi a szabályokat és egy fix kontextust, helyet ad a tanulásnak. Gondolatmenetünk szerint a teret nem csak építészeti elemekkel, berendezésekkel lehet alakítani, hanem magával az emberrel is. Modellünk szerves része az ember, mely beleviszi a térbe a szabálytalanságot és egyediséget, ezáltal specifikus, megfoghatatlan tereket generál.

A színek által is létrejöhet ez az ellentét. A fehér szín letisztult, hibátlan érzetet kelt, de túlzott mértékben steril, rideg hatást eredményez. Az alapvetően rendezett, szabályozott térbe az egyén, személyes igény által kívánt szín bevitelével megjelenik a szabálytalanság, és egy olyan teret hozunk létre ezzel a kettősséggel, amely egyensúlyt teremt anélkül, hogy rendezetlenséget, vagy káoszt generálna, ami csökkentené a koncentrációt. A színeket különféle berendezésekkel valamint magukkal az emberekkel szeretnénk belevinni a tervünkbe.

Vannak színek, amiket az ember közelebb érez magához, és van amit távolinak, de ez lehet tudat alatti reakció akár a pillanatnyi, akár a hosszabban futó életszakaszunkban megélt érzéseik kivetülése. A piros szín az optimizmus, aktivitás, lendület, szenvedély színe. A narancssárga nem olyan agresszív és szenvedélyes, mint a piros, de kellemes, vidám érzélemserkentő szín, sugárzó, fényes, a tűz és a nap melegségének színe. A sárga a nap, a fény és az optimizmus színe. A zöld szín a békeesség, nyugalom, pihenés, elmélkedés színe. A kék szín koncentrálásra, befelé való irányultságra készítet a békeesség és a pihenés színeként jellemzik. A lila a piros, mozgás, szenvedély, valamint a kék, életerő, békeesség, eltávolodást, szellemiséget sugárzó, energia ötvözet, kettőssége

Forma és textúra

Az általunk elképzelt forma, ami megtestesítené a tanulás terét egy kocka, amely sokrétegűségével alkalmazkodna az általunk leírt tényekhez. A kocka nem más mint egy geometria tökéletességet szimbolizáló test, egy szabályos, tiszta egység, ami keretbe foglalja a benne folyamatosan változó szabálytalanságot.

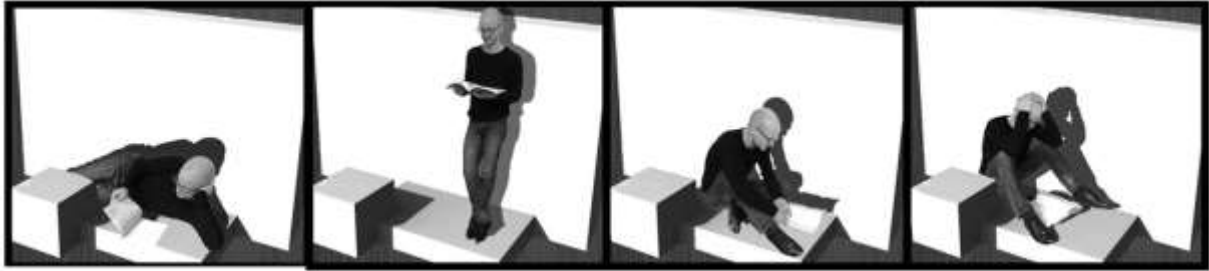
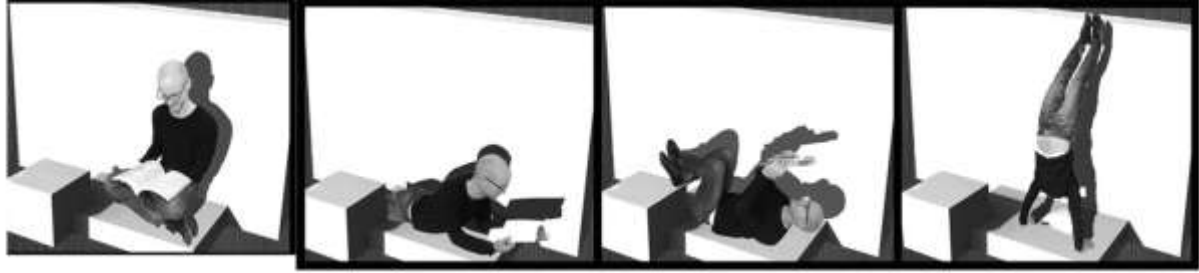
Miből is kellene készülnie egy ilyen formának, ami a szabályok megtestesítője? Legyen letisztult, áttekinthető, egyértelmű és egyszerűséget sugárzó.

Nekünk ilyen a fehér szín és a fa.

Ember és környezet

Habár modern világban élünk és a technológia fontos szerepet játszik az életünkben, az ember már a kezdetek óta szoros kapcsolatban áll a természettel, így ösztönösen bennünk él szeretete és „használata”. Ebből következik, hogy ahogy létre hozunk valamit, ami egy zárt dolog fontos, hogy kommunikálni tudjon a környezetével. Tanulás szempontjából nézve sok ember szeret tanulni „odakint”, ezért meg kell adnunk a lehetőséget arra, hogy építményünk nem csak belül, hanem kívül is hasznos és praktikus legyen. Ebből következik, hogy az általunk alkotott létesítmény rétegekre osztályozódik, mégpedig a kint, a bent és a kettő közötti átmenet.

Az ember ezt a hármasságot önmagában is megalkotja, extrovertált, introvertált, vagy bármilyen e kettő közötti viselkedéssel, hozzá idomuló testhelyezettel, amit a környezete indukálhat és amiből az, olvasni képes. A hagyományos értelemben vett tanulás közbeni testhelyezeteinket befolyásolja, hogy valamit tanulunk. A szemeink, és az amiből tanulunk, könyv laptop, notebook, vagy bármi egyéb, bizonyos távolságban legyen. Ez korlátozás az „akármilyen testhelyezethez” képest, de még így is széles a paletta.

Előképek

Cube Tube (Jinhua) / SAKO Architects:

The End of Sitting (Amsterdam) / RAAAF:

Hellerup iskola (Koppenhága) / Arkitema Architekten:

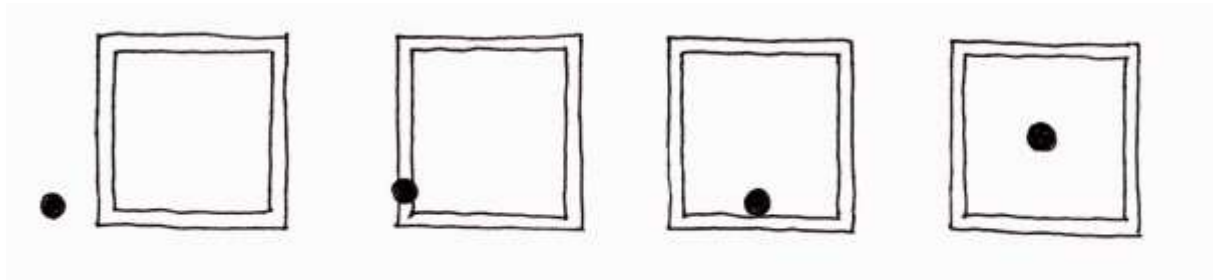

“A Hellerup iskola különlegessége, hogy egy előadóterem kivételével nem szerveződik külön osztálytermekre, az épület egyetlen nagy légtér, amelynek részei egyaránt szolgálnak közlekedésre, elmélyült foglalkozásokra és eseményekre, és amelyben az egyes csoportok megtanulják elsajátítani és részlegesen elszigetelni az általuk éppen használt tereket.” ****

/Inflatable Bounce House for Adults (Yokohama) / Steph in Architecture & Public & Institutional:

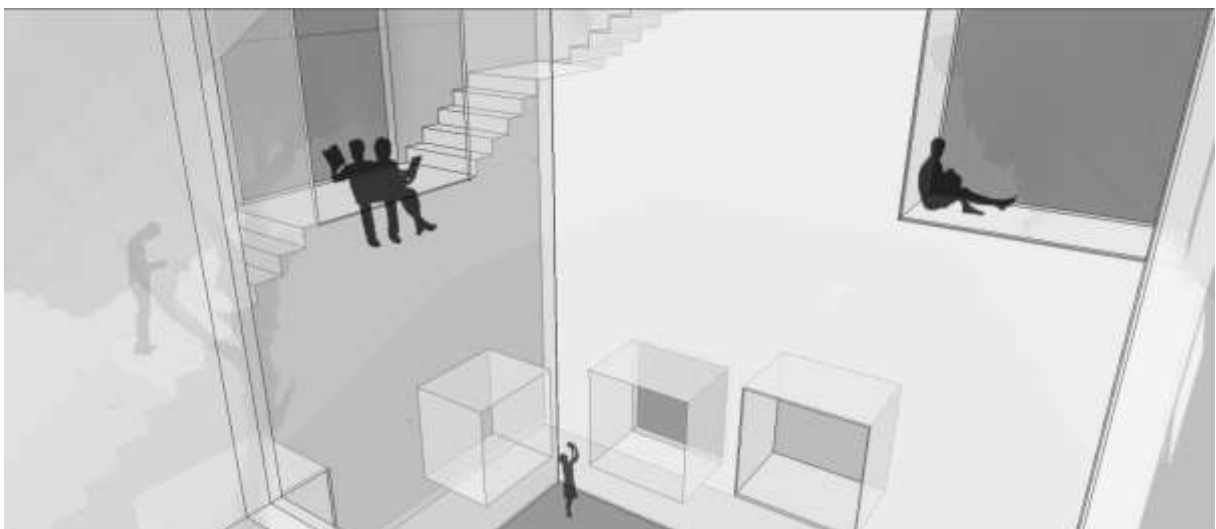
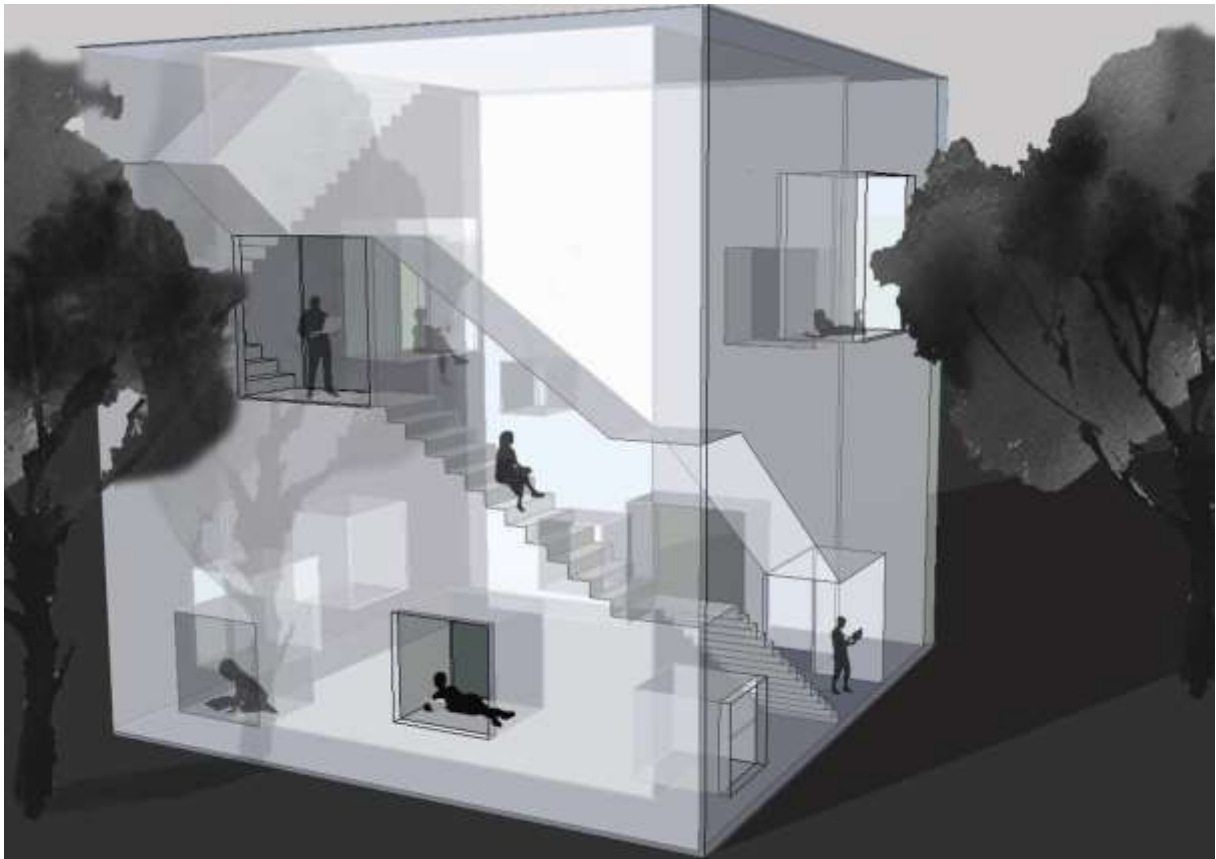

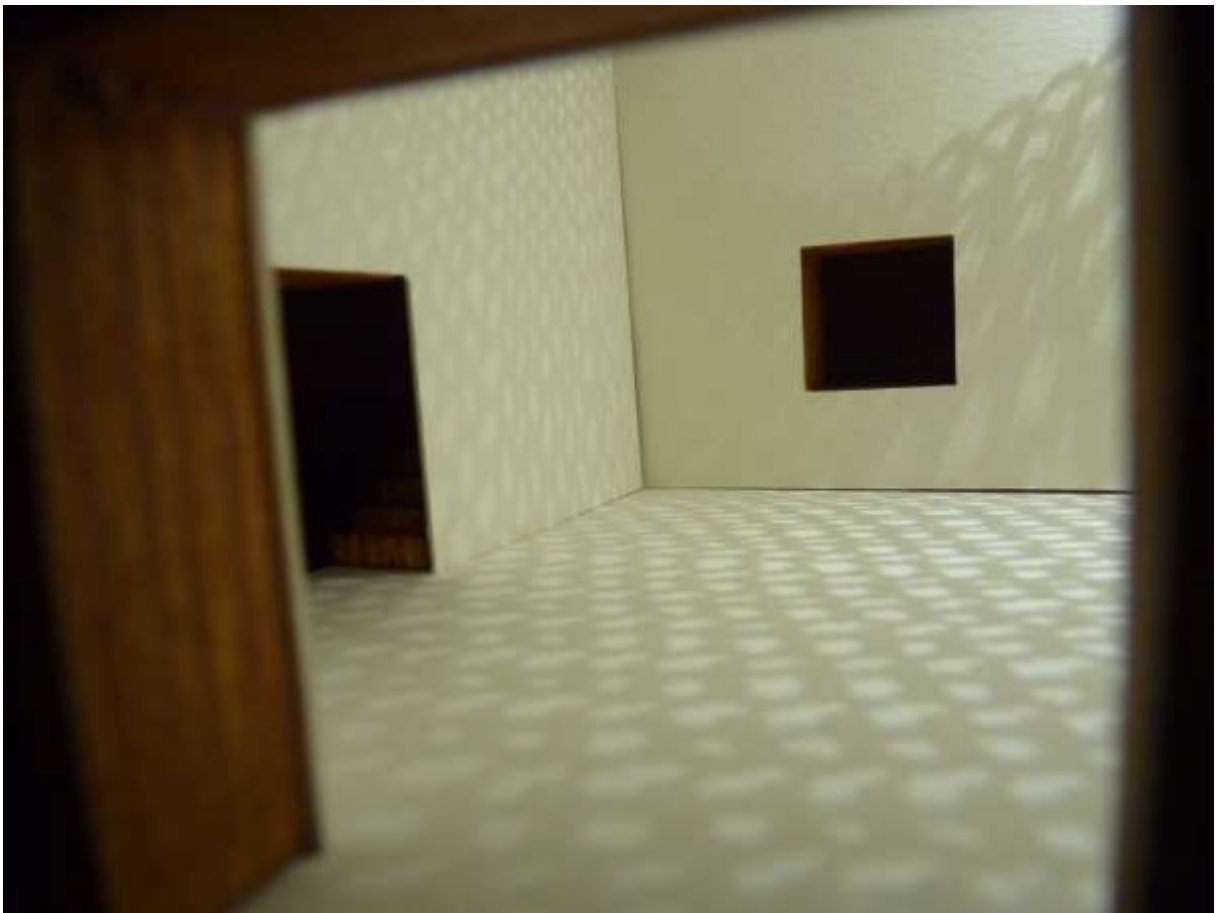
A terv

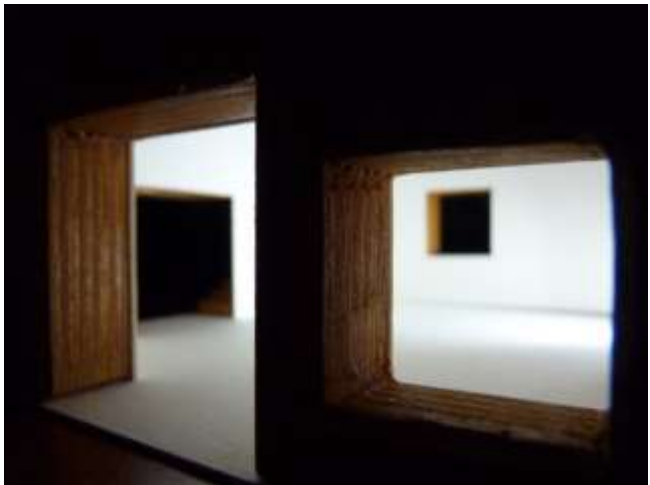
A szabályosságot tervünkben a kocka testesíti meg. Fehéren ragyogó épített tökéletesség, ami a tudást és a stabilitást jelenti. A kocka falának külső oldalán lévő fülkék az extrovertált szemlélődés, a természettel való kapcsolat helye, ahova elvonulhatunk, hogy ne résztvevők, csak észlelők legyünk, az épület körüli mozgásban, hogy hatással lehessen ránk a szél mozgása, a madáracsicsérgés, a nap melege. Tehetjük ezt akár egyedül, akár másod, harmadmagunkkal. Akár egyedül akár többen foglalunk el egy ilyen zugot, másként alakul a lokális centrum. Ez függ a személy, személyek hangulatától, a kapcsolati státuszuktól, vagy akár a beszélgetés témájától. Itt elidőzünk. A természetben és az épület körül történő mozgások nem hagynak belezsibbadni a helyzetbe. Ahogy áthaladunk a bejáraton, idő telik el a senki földjén. Átmenet alakul ki a kint és a bent között. A mi esetünkben ez is egy teresedés, mert a falszerkezet vastagsága ezt vonzza maga után. Lépéseinkkel halkulnak a madarak, és elmúlik a bőrünkön a szél érzése, és felváltja egy más hangzású tér. Ezt hosszan öleli körbe a lépcsősor, ami az átmenet sávjában vertikális átmenetet képez a tetőre, ahol ismét kiérünk a szabadba, és élvezhetjük a természet adta szépséget, de már nem egy emberléptékű szempontból. A falban áttörésekbe is bekuckózhatunk, ami nem csak a fény bejutásának a helye, de egy olyan köztes helyzet, amiben az ember belátja amire vágyik. Ezekben az áttörésekben megvan minden formai jelleg quintessenciája. Átmenet kint és bent között, egyszerre szemlélhetünk kifelé, és tekinthetünk a csönd felé. Elrejtőzhetünk egyedül, és teremthetjük meg többekkel ezen kettősségben a saját egyensúlyunkat. A fal belső oldalán lévő fülkék a leginkább hagyományos formái az elvonulásnak. Ez az introvertáltabb pólus. Egyetlen téri helyzet maradt ki. Mi van, ha az egész belső terünk közepére vágyunk? A belső teret nem megtörve, nem megszakítva egy hálót feszítünk ki, amire a lépcsőn keresztül juthatunk fel, és ami segítségével elfoglalhatjuk a magasabban fekvő zugokat, és amin kényelmesen, de a test koordinációját mélyebben gyakorolva tanulhatunk egy élménydús nem mindennapi helyzetben. Ezen felül a kényelmünket szolgálja, hogy a kemény, fehér és faanyagok ellenpólusaként, színes, a testünk igényéhez alkalmazkodó megannyi színben

kisebb és hatalmasabb méretű párnákat használhatunk a kényelmünk abszolút kielégítése érdekében. Ezen ülő, fekvő, ölelő alkalmatosságok színével megadnánk a lehetőséget a psziché megnyugvására. Akárhogy érkezik az épületbe, tudatalattija megtalálhatja az elméje számára legmegfelelőbb szint, ami a kényelemhez közelebb viheti, és ezáltal a koncentrációhoz is, amivel a hatékony tanuláshoz is.

TÉR

Dolgozatunkban alapvetően kétféle térrel foglalkozunk: az emberi test, és az épített **TÉR**.

Az embert mindig terek veszik körül, amiket testhelyezeteik és környezetük változtatásával folyamatosan alakítanak. A test mikro-tereivel is foglalkozunk; egyenes és görnyedt testtartás, ülés, ölelés. Az épített tér önmagában egy mesterséges, állandó tér, amit az emberek formálnak, alakítanak.

A mi szempontunkból prioritást élvez az, hogy az egyén hol helyezkedik el a térhez képest. Három téri helyzetet vizsgálunk:

- **KÜLSŐ** tér: az objektumon kívül, szemlélődiként helyezkedik el az ember
- **ÁTMENETI** tér: átlép az objektum határán, köztes tér
- **BELSŐ** tér: az objektumon belül helyezkedik el

Mind egyik külön meghatározó szerepet tölt be, a funkció és használat szempontjából. Más és más érzéseket kelt bennünk. Számunkra ez azért jelentős, mert ezáltal, hogy érzelmeket, cselekedeteket váltunk ki az egyénből, sokkal aktívabbak, érdeklődőbbek, fogékonyabbak lesznek az „újjal” szemben, ezért ez is egy útja a tanulásnak.

TANULÁS

Kisiskolásként sokszor tettük fel a kérdést bizonyos feladatok kapcsán, hogy „Nade ennek mi értelme van?!”. Az oktatás különféle kulcskompetenciák figyelembevételével folyik és ezek alapján értékelnek.

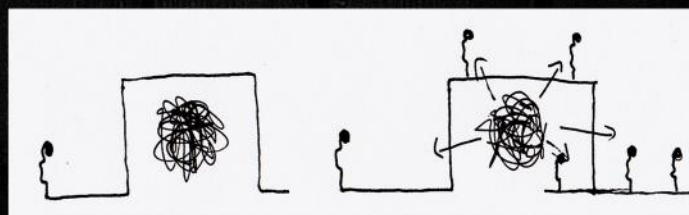
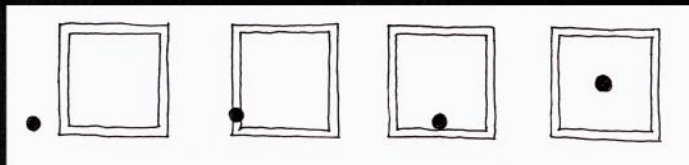
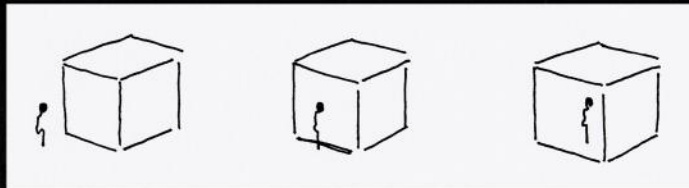
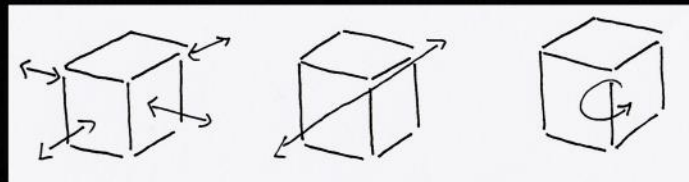
Ha a **TEHETSÉG** kiteljesedik, akkor magabiztossággal, önbizalommal a többi ember között tudván a helyünket, nem alóbecsülve, kezdetünk neki annak a bizonyos „nagybetűs életnek”. Sokszor a pozitív, motiváló, lelkesítő gondolkodásmód elsajátítása helyett a kevésbé barátságos „számonkérés” vagy „felelés” áll a középpontban. A diák sokszor nem magáért, a tudásért tanul, hanem mert elvárás, de az **ÉLMÉNY** nélküli „mágotást” nem, vagy csak ritkán követi siker.

KÖZ ÉS EGYÉN

Peter Senge Az ötödik alapelv című könyvében bemutatja a tanuló szervezet fogalmát, és ezzel kialakítja a fogalom mai jelentését is, miszerint ez egy dolgozó **KÖZÖSSÉG**, ahol az **EGYÉNEK** folyamatosan bővítik tudásukat és új gondolkodásmódokat sajátítanak el, azáltal, hogy nyitottak a tudásra, motiváltabbak a közös tanulásra is.

Az ember életében későn realizálódik, jó esetben az egyetemen, hogy mivel mindenki más környezetből, más tapasztalatokkal érkezik, tanulhatunk egymástól, nem csak attól, aki a katedrán áll. Nem csak hogy hasznos egymástól tanulnunk, élvezetesebb is, mert ez számonkérés nélküli látószög tágítás.

„Valójában soha nem az az érdekes, hogy mit tudunk, hanem hogy másokkal együtt mit tudunk kihozni magunkból.”

„A szervezet csak a tanulni akaró embereken keresztül fejlődhet, vagyis egyéni tanulás nélkül nem lehetséges szervezeti tanulás. Az egyéni tanulásának viszont nem feltétlenül következménye a szervezet tanulása.”

/Peter Senge/

A TANULÁS ÉLMÉNY

A tanulás és a hozzá tartozó elemek (környezet, testhelyzetek, hangulat, gondolatok, emberek) kapcsolata speciális helyzeteket vonnak maguk után. A kezdetekhez fontos volt alapul venni a pszichológiát, valamint az emberek viselkedését és mozgását ahhoz, hogy tervünk egy humánus környezet legyen.

Ha egy olyan környezet vesz minket körbe, amit egy kicsit a magunkénak tudhatunk ez a hangulatunkra is ki fog hatni, amiből az következik, hogy a tanulás folyamata nem kényszer, hanem élvezet lesz. Az egyéni igények kielégítése belsőleg indukált állapotokat eredményez, miszerint a "FLOW" állapotba kerülhetünk.

Ha jól érezzük magunkat az információ bevitelkor, az adott tanulási folyamat úgynevezett „ÉLMÉNNYÉ” válik és ezáltal lép be a kontextusfüggő emlékezés. Ez azt jelenti, miközben kódoljuk az anyagot, az egy emlék lesz, vagyis a kontextust, környezetet, valamint az éppen aktuális érzelmeinket is hozzácsatoljuk, így hatékonyabbak vagyunk, és jobban megmarad az információ.

Ha a tanulás pozitív hatással van ránk, sokkal boldogabban, több lelkesedéssel, külső kényszer nélkül fogunk tanulni. Az is fontos, hogy a tanulás tere, nem csak az iskola és nem feltétlen csak a diákok igénye.

SZABÁLY-SZABÁLYTALANSÁG

Az általunk alkotott objektum egy letisztult, szabályos, statikus TÉR, mely követi a szabályokat és egy fix kontextust, helyet ad a tanulásnak.

Gondolatmenetünk szerint a teret nem csak építészeti elemekkel, berendezésekkel lehet alakítani, hanem magával az emberrel is. Modellünk szerves része az EMBER, mely beleviszi a térbe a szabálytalanságot és egyediséget, ezáltal specifikus, megfoghatatlan tereket generál.

SZÍNEK által is létrejöhet ez az ellentét. A fehér szín letisztult, hibátlan érzetet kelt, de túlzott mértékben steril, ridég hatást eredményez.

Az alapvetően rendezett, szabályozott térbe az egyén, személyes igény által kívánt szín bevitelével megjelenik a szabálytalanság, és egy olyan teret hozunk létre ezzel a kettősséggel, amely EGYENSÚLYT teremt anélkül, hogy rendezetlenséget, vagy káoszt generálna, ami csökkentené a koncentrációt. A színeket különféle berendezésekkel, valamint magukkal az emberekkel szeretnénk bele-

EMBER ÉS KÖRNYEZET

Tanulás szempontjából nézve sok ember szeret tanulni kint a szabadban, ezért meg kell adnunk a lehetőséget arra, hogy építményünk nem csak belül, hanem kívül is hasznos és praktikus legyen. Ebből következik, hogy az általunk alkotott létesítmény rétegekre osztályozódik, mégpedig a kint, a bent és a kettő közötti átmenet.

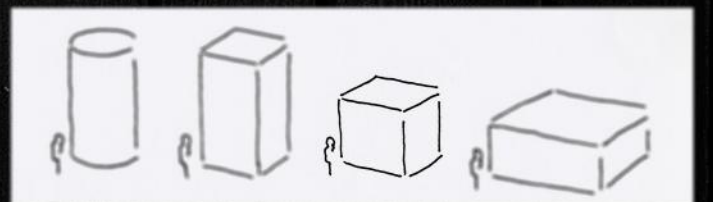
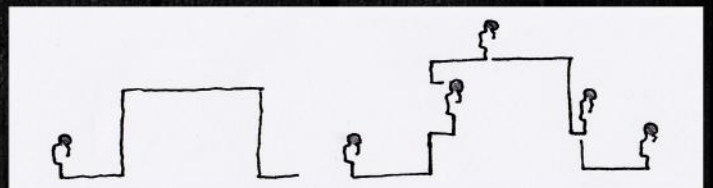

„Az érzelmileg intenzív élményt sokkal tovább elraktározzuk, mint amelyikhez nem társulnak érzelmek”

/Freund Tamás/

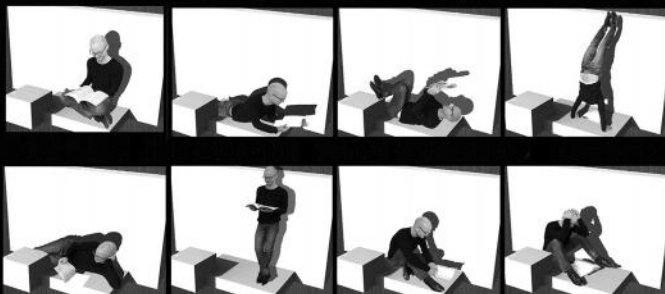
„A tökéletes élmény alapja a "flow", vagyis az a jelenség, amikor annyira feloldódunk egy tevékenységben, hogy minden más eltörlődik mellette, az élmény maga lesz olyan élvezetes, hogy a tevékenységet bármilyen áron folytatni akarjuk, pusztán magáért.”

/Csikszentmihályi Mihály - Flow c. könyvéből/

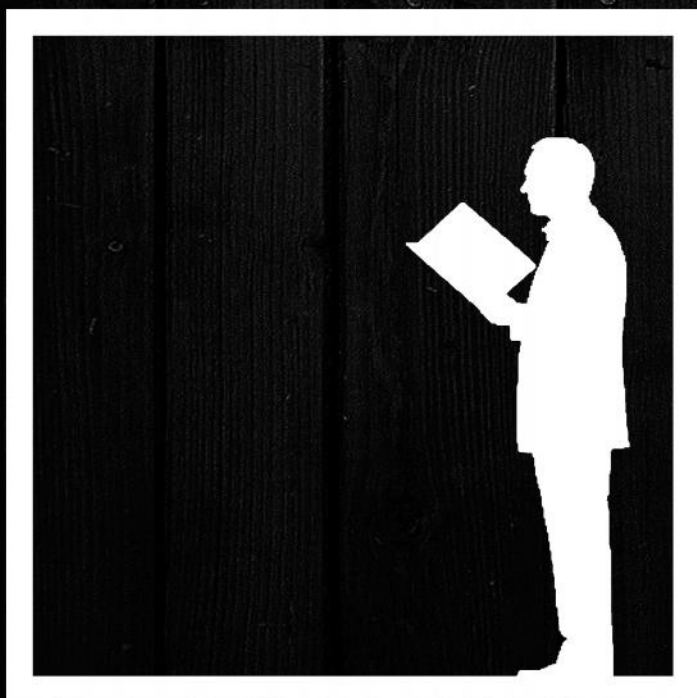
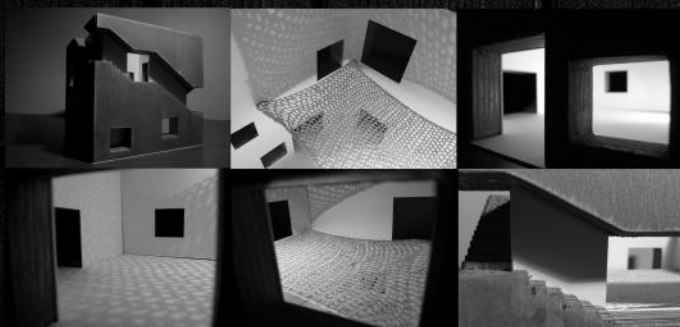

FORMA

Az általunk elképzelt forma, ami megtestesítené a tanulás terét egy KOCKA, amely sokrétűségével alkalmazkodna az általunk leírt tényekhez. A kocka nem más, mint egy geometria tökéletességet szimbolizáló test, egy szabályos, tiszta egység, ami keretbe foglalja a benne folyamatosan változó szabálytalanságot.

A hagyományos értelemben vett tanulás közbeni testhelyezeteinket befolyásolja, hogy valamit tanulunk. A szemünk, és az amiből tanulunk, könyv laptop, notebook, vagy bármi egyéb, bizonyos távolságban legyen. Ez korlátozás az „akármilyen testhelyezethez” képest, de még így is széles a paletta.

A TERV

A szabályosságot tervünkben a kocka testesíti meg. Fehéren ragyogó építési tökéletesség, ami a tudást és a stabilitást jelenti.

A kocka falának külső oldalán lévő fülkék az **EX-TROVERTÁLT** szemlélődés, a természettel való kapcsolat helye, ahova elvonulhatunk, hogy ne résztvevők, csak észlelők legyünk, az épület körüli mozgásban, hogy hatással lehessen ránk a szél-mozgása, a madárcsicsergés, a nap melege. Tehetjük ezt akár egyedül, akár másod, harmadmagunkkal. Akár egyedül akár többen foglalunk el egy ilyen zugot, másként alakul a lokális centrum. Ez függ a személy, személyek hangulatától, a kapcsolati státuszuktól, vagy akár a beszélgetés témájától. Itt elidőzünk. A természetben és az épület körül történő mozgások nem hagynak belezsibbadni a helyzetbe. Ahogy áthaladunk a bejáraton, idő telik el a „senki földjén”. Átmenet alakul ki a kint és a bent között. A mi esetünkben ez is egy teresedés, mert a falszerkezet vastagsága ezt vonzza maga után. Lépéseinkkel halkulnak a madarak, és elmúlik a bőrünkön a szél érzése, és felváltja egy más hangzású tér.

Ezt hosszan öleli körbe a lépcsősor, ami az átmenet sávjában vertikális átmenetet képez a tetőre, ahol ismét kiérünk a szabadba, és élvezhetjük a természet adta szépséget, de már nem egy emberléptékű szempontból.

A falban áttörésekbe is bekuckózhatunk, ami nem csak a fény bejutásának a helye, de egy olyan köztes helyzet, amiben az ember belátja amire vágyik. Ezekben az áttörésekben megvan minden formai jelleg quintessenciája. Átmenet kint és bent között, egyszerre szemlélhetünk kifelé, és tekinthetünk a csend felé. Elrejtőzhetünk egyedül, és teremthetjük meg többekkel ezen kettősségben a saját egyensúlyunkat.

A fal belső oldalán lévő **FÜLKÉK** a leginkább hagyományos formái az elvonulásnak. Ez az **INTROVERTÁLT**abb pólus. Egyetlen téri helyzet maradt ki. Mi van, ha az egész belső terünk közepére vágyunk? A belső teret nem megtörve, nem megszakítva egy hálót feszítünk ki, amire a lépcsőn keresztül juthatunk fel, és ami segítségével elfoglalhatjuk a magasabban fekvő zugokat, és amin kényelmesen, de a test koordinációját mélyebben gyakorolva tanulhatunk egy élménydús, nem mindennapi helyzetben. Ezen felül a kényelmünket szolgálja, hogy a kemény, fehér és faanyagok ellenpólusaként, színes, a testünk igényéhez alkalmazkodó megannyi színben kisebb és hatalmasabb méretű párnákat használhatunk a kényelmünk abszolút kielégítése érdekében. Ezen ülő, fekvő, ölelő alkalmatlanságok színével megadnánk a lehetőséget a psziché megnyugvására. Akárhogy érkezik az épületbe, tudatalattija megtalálhatja az elméje számára legmegfelelőbb szint, ami a komforthoz közelebb viheti, és ezáltal a koncentrációhoz is, amivel a **HATÉKONY** tanulásához is.